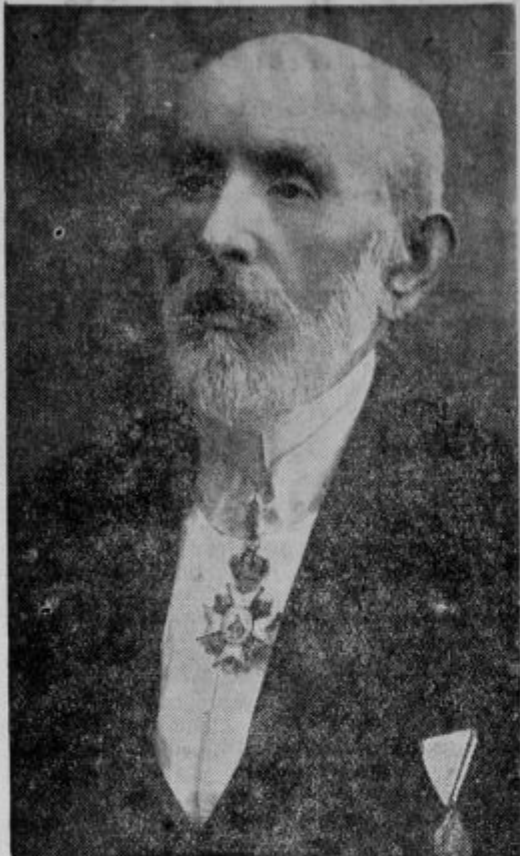

Pred odkritjem spominske plošče Davorinu Jenku

Kranj, 22. junija.

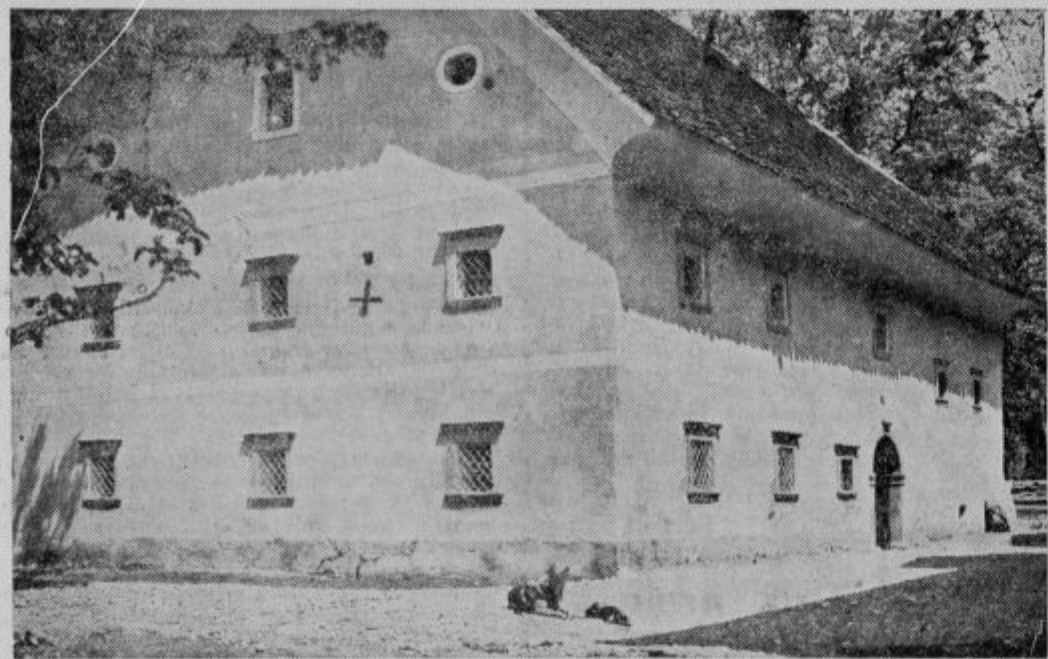
Na prelepo ravan ob vznožju Krvavčeve planine je božja roka položila lep kos slovenske zemlje, kjer se danes nahaja velika vas Cerklje pri Kranju z vso svojo zanimivo pestro okolico. Rodili pa so se na tej lepi slovenski grudi njeni številni s talenti in duševnim bogastvom obdarjeni sinovi, ki so prisluhnili utripom in klicem narave, ki so v pesmi in molitvi, v povesti in politično-gospodarski besedi izpričevali in razodevali svojo pripadnost politično stavbo izobrazbe in napredka v Cerkljah.

Šola bo dobila ob tej priliki novo zastavo, pokrovitelj te jubilejne proslave bo odvetnik g. dr. Josip Hacin, cerkvene obrede in blagoslovitev zastave pa bo izvršil stolni kanonik ljubljanski g. dr. Fran Kimovec.

Cerkljanska šola je izdala obširno spomenico: »Od Ilirije do Jugoslavije«, ki prinaša v prvi vrsti životopise vseh slavnih cerkljanskih osebnosti, v nadaljnjem pa slika prosvetno-gospodarske razmere v občini Cerklje in končuje z opisom planin in turistike, za katero so Cerklje zelo pripravno izhodišče. Knjigo krasi 52 slik in jo je tiskala Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Šola bo odslej dalje nosila naslov: »Davorin Jenko«.

V okviru te cerkljanske proslave pa se nam zdi potrebno še posebej in obširneje spregovoriti o najmarkantnejši osebnosti cerkljanske zgodovine o skladatelju Davorinu Jenku, katerega slavno ime mora pri prihodnji slavnosti izzveneti na prvem mestu.

Sredi prostrane in ponosne Jenkove bogate domačije v Dvorjah pri Cerkljah se je v hiši št. 38 rodil 9. nov. 1835. l. Davorin Jenko, kateremu so vile rojenice prisodile dolgo slavno življenje in mu v zibelko položile liro, kot znamenje njegove poznejše inklinacije do glasbe in petja. — Ljudsko šolo je obiskoval v Cerkljah, gimnazijo je pa študiral v Ljubljani in Trstu. Nato se je vpisal na dunajsko pravno fakulteto, kjer je pa poleg pravnih naukov obiskoval tudi konservatorij in ga dovršil. Ze v mladih letih je kot deček kazal tako veselje do glasbe, da je povsem zanemarjal družbo in se posvečal študiju glasbe. Dasiravno mu je bil sigurno dunajski glasbeni svet odprt, mu pa njegova dalekovidna jugoslovanska orijentacija ni pustila dalje živeti med Nemi, temveč je odšel na jug med brate Srbe. Tu se je nekaj časa mudil v Pančevu in Novem Sadu, odkoder je bil pozvan na srbski dvor v Belgradu, kjer je prevzel mesto kapelnika in ravnatelja pri kraljevi operi. V tem svojstvu je deloval celih 35 let ter je učil petja in glasbe srbska kralja Milana in Aleksandra Obrenoviča. V tem času je mnogo komponiral in glasbeni svet mu je priznal njegove velike sposobnosti. V Belgrad so prihajali Rusi in občudovali njegove globoko občutene pesmi in melodije. Naj navedemo tu samo nekaj splošno znanih kompozicij, ki so njegovo delo: državna himna »Bože pravde«, slovenska himna »Naprej zastava slave«, »Blagor mu«, »Strunam«, »Što čutiš Srbin« itd. Za njegove zasluge in sposobnosti sta ga imenovala

Rojstna hiša Davorina Jenka v Dvorjah pri Cerkljah. (X Soba, v kateri se je skladatelj rodil.)

rojnem kraju, iz katerega so izšli. Redka je župnija, ki bi v kratkem razdobju enega stoletja dala toliko odličnih, znamenitih in izrazitih mož, kot jih je rodila fara cerkljanska, ki se v tem pogledu lahko primerja z znamenito brezniško župnijo na Gorenjskem.

V nedeljo dne 28. t. m. na Vidovdan popoldne ob pol treh se bo vršila v Cerkljah že dolgo pripravljena in velikopotezno zasnovana jubilejna proslava, ki bo združevala v sebi odkritje spominskih plošč Glasbene Matice komponistu Davorinu Jenku, Udruženja gledaliških igralcev pa igralcu Ignaciju Borštniku, 140 letnico obstoja cerkljanske šole in slednjč spomin na vse slavne cerkljanske rojake in občane, ki so s svojimi zmožnostmi dosegli visoke družabne stopnje, odnosno gradili kulturno-

svojim članom »Srbska akademija« in »Srbsko učeno društvo« in mu izročila diplome. Malo pred svetovno vojno je stopil v pokoj in se je nastanil v Ljubljani, kjer je preživel zadnje dneve pred svojo smrtjo. Od strani avstrijskih oblasti je moral pretrpeti dovolj preganjanja radi svojega jugoslovanskega nazora in radi bivanja v Srbiji. Umril je dne 25. nov. 1914. l. Na smrtni postelji ga je izpovedal skladatelj p. Hugolin Sattner. Iz Srbije je prihajal vsako leto domov na počitnice za kaka dva meseca in se zelo rad menil s kmeti. Zelo rad je lovil ribe, rake in divjačino. Svoj rojstni kraj in rojstno hišo je zelo ljubil in je še na smrtni postelji naročil, kdo naj posledaj prebiva v njegovi sobi. — Njegov nečak in sedanj gospodar Jenkove domačije g. prof. dr. Joža Jenko še danes hrani

Lep praznik v ubožnici

Preteklo nedeljo so imeli v ljubljanski mestni ubožnici v Japljevi ulici lep praznik. Mestna občina oziroma socialni urad je obdaroval uboge onemogle starčke. Revnejši so dobili obleko, ostali pa druge darove. Ob tej priliki je delavska godba »Zarja« pod vodstvom kapelnika g. Dolinarja priredila na vrtu zavetišča koncert. Na sliki vidimo, kako starčki

poslušajo koncert. Koncertu in obdarovanju starčkov so prisostvovali med drugimi gospa županja dr. Pucova, načelnik mestnega socialnega urada ravnatelj g. Ciuha in vodja zavetišča g. Sedej. Ubogim onemoglim starčkom je s tem dobrodelnim dejanjem posvetil solnični žarek v njihove duše in jim okrajšal čas — čakanja smrti.

Sedaj 1/3 cenejše!

štedi
Vaše
fino perilo

zapuščino strica Davorina in sicer krasno s srebrnom okovano puško, dve diplom, dve odlikovanji in ostali glasbeni inventar.

Odsek Glasbene Matice bo Davorinu Jenku vzdal ploščo ne na njegovi rojstni hiši v Dvorjah, ki je še naravnost sijajno ohranjena (glej sliko), ampak v Cerkljah na hiši, kjer je Jenko nekaj časa bival, katero hišo so pa potem do tal podrli in sezidali novo, ki bo sedaj nosila spominsko ploščo. Odbor za vzdavo spominske plošče je Jenkovo rojstno hišo v Dvorjah kratkoma ignoriral, kar se nam zdi zelo kantradiktorno in nekorektno postopanje, ki ne najde niti najbolj preproste in naivne utemeljitve. — Ob priliki svečane slovesnosti na Vidovdan v Cerkljah, ko bodo od blizu in od daleč privreli udeleženci, društva, domačini itd., pa se poklonimo manom komponista Davorina Jenka, katerega nesmrtni duh bo živel v njegovih pesmih skozi veke in pozival Jugoslovane na medsebojno složnost in jim bode vodnik k slavnim junaškim dejanjem.

Vse udeležnike proslav, ki se vrše v nedeljo, 28. junija, v Cerkljah pri Kranju, predvsem pa vse one, ki se nameravajo udeležiti odkritja spominskih plošč Davorinu Jenku in Ignaciju Borštniku, opozarjamo, da je preskrbljeno za ugodno avtobusno zvezo iz Ljubljane do Cerkelj in zopet nazaj. Avtobusi bodo vozili od popoldne dalje izpred kavarne Evropa. Natančen urnik pridobimo v petek. Slavnosti v Cerkljah se bodo udeležili različni zastopniki naših najvišjih uradov in oblasti. Začetek popoldanskih slovesnosti je ob pol treh.

Tih jubilej starčka

Danes obhaja v zavetišču sv. Jožefa v Ljubljani 90 letnico rojstva in obenem svoj devetdeseti godovni dan njegov najstarejši stanovanec, Janez Pušnik. Letos 15. maja je obhajal tudi drug zanimiv jubilej, namreč 20 letnico svojega bivanja v zavetišču. Polnih devet križev teži njegov hrbet, vendar se mu jih ne pozna. Nikomur, ki govori z živahnim mozem, in gleda v njegovo sicer razoroženo lice, ne pride na misel, da je preživel že tri rodove.

Jubilant se je rodil 24. junija 1841 v Slivnici pri Celju. Izučil se je mizarske obrti in tudi kmalu poročil. Zato se mu tudi ni bilo treba udeležiti vojne v drugi polovici 19. stoletja. V krščanskem in mirnem zakonskem življenju v št. Jurju je zredil tri hčerke od katerih sta dve vstopili l. 1897. v red sv. Vincencija Pavelskega. Ze priletni oče je nato z ženo obdeloval svoje posestvo še polnih sedem let, nakar je izročil posestvo v druge roke, sebi in svoji zvesti družici pa izgovoril preužitok. Ker pa s preužitkom ni bil nič kaj zadovoljen, ga je hčerka č. sestra Sabina, ki je bila tedaj že v zavetišču sv. Jožefa, spravila pred 20 leti z materjo vred pod mirno streho, kjer je v ljubeznjivi skrbi dočakal svojo 90 letnico. Tu je tudi praznoval l. 1917. zlato poroko. Leta 1919, pa ga je zapustila žena za vedno. Ostal je sam in edino kar mu je ostalo, je bila njegova hčerka, č. sestra Sabina. Druga je bila namreč prestavljena na Češkoslovaško v bližino ogrske meje, kjer deluje podobno kakor sestra.

Teh 20 let, ki jih je jubilant prebil v zavetišču pa kljub njegovi starosti niso bila leta počitka. Kljub starosti je bil še vedno čil in krepak in prva leta je delal še prav tako kakor hlapec, zlasti pa je bil doma pri konjih, s katerimi je vozil s polja pridelke. V svetovni vojni pa je postal prava opora zavetišča. Nad 30 delavcev in služinčadi je moralo takrat na vojno in stari oče je takrat pokazal kaj se zmore. Mati je pomagala na polju, on pa je vo-

dil in opravljal vsa možka dela in trda bi predla tedaj zavetišču, če bi ne bilo njega.

In še sedaj pomaga, kjer more. Pomaga v kuhinji, kjer popravlja in celi naluknjane lonce in celo dežnike zna popravljati. Kljub devetim križem vidi še vedno dobro in čita iz mašne knjžice vedno brez očal. Piše tudi še, čeprav mu roka že malo nagaja. Ves čas svojega bivanja v zavetišču je bil samo enkrat bolan in še takrat se ga je lotila griža. Da je tako trden, se ima seveda zahvaliti svojemu treznemu življenju v mlajših letih.

Nikdar ni pil in tudi ne kadil. Šele sedaj si tu pa tam po kosilu privoščič kozarček in še za tega pravi, da bi bilo vseeno, če ga ne bi bilo. Svoj čas je mislil začeti kaditi pipo. Pa mu jo je žena vedno skrila, tako da izvezniš par poskusov nikotina ni okusil. Tako je seveda mogoče, da hodi še pri teh letih na sprehod po mestu in da zjutraj vedno še zgodaj vstaja, včasih celo ob petih.

Vse življenje je prebil živeč po krščanskih načelih, za Boga je vzgojil dve hčerki. Tih, skromen in pobožen je še danes. Vsak dan se udeleži zvečer družinskega rožnega venca in je čisto edini možki, ki se udeleži te pobožnosti. K današnjemu lepemu jubileju mu častitamo vsi in želimo, naj mu da Bog veselo in prijetno dneve na večer njegovega življenja.

Litija

Na svoje staro službeno mesto v Višnjo gore se je po enoletnem službovanju v Caribrodu povrnil državni veterinar g. Josip Droč. Z obnovitvijo živilozdravniškega mesta za višnjegorski okraj se je zadovoljilo upravičeni želji celotnega kmečkega prebivalstva okrajev Višnja gora, Zužemberk in deloma tudi ljubljanske okolice. Splošno priljubljenemu in za blagostanje našega živinorejstva delujočemu g. veterinarju Droču želimo med nami uspešnega dela in zadovoljnega bivanja.

Uspela prireditve. V ciklu svojih pevskih večerov je v soboto priredilo naše agilno pevsko društvo Lipa svoj drugi večer na restavracijskem vrtu gostilne pri »Urški«. Ljubitelji naše lepe slovenske pesmi iz Litije kakor tudi gostje iz Smartna se napolnili vse vrtno in gostilniške prostore. Priznati moramo, da trud g. pevovodje M. Pertota ni zaman in da je pevski zbor od zadnjega nastopa mnogo napredoval.

Ljubljana v dneh meksikajnarjev

Ze večkrat smo v zadnjem času imenovali mehiškane stotnika Franca Kastelice, čegar zapiske imamo v rokah. Ta zanimivi mož se je rodil leta 1824 v Zubini, župnija St. Vid pri Zatičini. Spodnje gimnazijo je dovršil v Novem mestu, zgorjno v Ljubljani. Potem je poizkušal tod in tam, študiral na Dunaju, slednjič pa vstopil v avstrijsko arma-

že v novi korni uniformi: lovci so imeli sivkaste klobuke s peresi, modro bluzo, široke rdeče hlače in visoke, drobno nabrane škornje (>meksikajnarje<). Ker še niso bile vse uniforme dovršene, so vojaki v Ljubljani nosili obleko iz dvonitnika (>evilha<), namesto plašev pa koce, ki so imeli v sredi luknjo, da se je glava skozi vtikala.

Med prostovoljci so bili zastopani vsi avstrijski narodi; posebno veliko je bilo Kranjcev, najbrže zato, ker so bili nabori v Ljubljani. Zaradi pomanjkanja stanovanj so premestili večje oddelke v Kamnik, na Vrhniko ter v Zatičino. Jaz — med častniki sem bil edini Kranjec — sem bil s svojim oddelkom od 24. sept. do 1. nov. nameščen v Kamniku, kjer sem se posebno dobro imel. Ko smo se vračali v Ljubljano, nas je spremljalo več Kamničanov do Mengša.

Povsod, kamor so se prikazali mehiški prostovoljci, je bilo veselo in glasno. Pa saj ni čudo, naši vojaki so bili večinoma lahkomiselni, inteligentni, iz dobrih rodov, pa žalibog z izgubljeno eksistenco, ki so jo hoteli v Mehiki nanovo pridobiti; zakaj vsakemu prostovoljcu je bilo obljubljeno, da dobi po dosluženi šestih letih rodovitno zemljišče, najmanj 12 oralov, ki je bilo še enkrat toliko vredno kakor v Avstriji.

Vsak dan so imeli vojaki šolo ali vaje v takoimenovani sladkorni tovarni na Poljanah. Napredovali so hitro, ker je bilo najmanj dve tretjini bivših vojakov in mnogo nekdanjih avstrijskih častnikov. Dohajali so nabrani vojaki od blizu in daleč, od vseh strani, kar je povzročilo v Ljubljani veliko živahnost in mnogo prometa. Več malih gostilničarjev in obrtnikov si je močno opomoglo, posebno čevljarji so obogateli, saj so se nekateri častniki preskrbeli z obutvijo za šest let, to je bila pogojena doba za službovanje v Mehiki. Korna blagajna je v približno devetih mesecih izplačala okroglo poldrug milijon goldinarjev. Koliko se je pa potrošilo privatnega denarja; nekateri častniki so bili bogati, tudi med vojaki, posebno inozemci, je bilo najti imovitih. Vse je tako hitro živel, kakor da ima kmalu priti sodnji dan. Ta sicer

Franjo Kastelic, c. in kr. stotnik v meksikajnarjski uniformi.

do. Da tudi tu ni bil povsem zadovoljen, pričča dejstvo, da je kot avstrijski nadporočnik vstopil v prostovoljski zbor, ki so ga l. 1864. nabirali za novoizvoljenega mehiškega cesarja Maksa — avstrijskega nadvojvoda in brata tedanjega cesarja Franca Jožefa. Kako se mu je godilo na potu v Mehiko in v Mehiki sami, smo že zadnjič objavili. Danes pa podajamo čitateljem njegov opis tedanjih razmer in dogodkov v Ljubljani. Stotnik Kastelic piše:

>Lepega dne sem prejel naslednje pismo: »Velečeni gospod nadporočnik! Pooblaščen po gosp. generalnem majorju pl. Ujeyskem se počaščujem obvestiti Vas, da ni nobene ovire več za Vaš vstop — v sedanjem Vašem činu — v prostovoljno vojsko, namenjeno v Mehiko. Čutim se pa tudi dolžnega, opozoriti Vas, da mora dobro prevdariti svoje telesne moči vsak, ki se hoče pridružiti temu podjetju, če bo mogel prenašati vse težave in podnebne neugodnosti, katere čakajo imenovani zbor. Obenem naj omenim, da ne sme nihče računati na denar za obleko in orožje, ker bodo sredstva komaj zadoščala za najnujnejše potrebešine.

Slednjič Va smoram opozoriti na zadnji odstavek čl. 24. pogojev za prostovoljni ces. mehiškanski kor. Kdor ga izpregleda, se more zaplesti v največje neprivjetnosti.

Na Dunaju, dne 3. julija 1864.

Vam vdani Thun, polkovnik.<

Oh, kako sem se vendar srečnega čutil, kolikokrat sem prebral to pismo, saj mi je bila dana prilika, da vidim in občudujem daljno ameriško zemljo z njenim bogastvom. Kako težko sem čakal uradnega dovoljenja za izstop iz avstrijske vojske, ki mi je došlo v roke že deset dni na to, to je dne 17. avgusta. Nemudoma sem odinil iz Novega Sada v Ljubljano, zbirališče prostovoljcev za Mehiko, kamor sem dospel že 28. dan tistega meseca.

V Ljubljani je bilo že prav živahno; našel sem tu grofa Frana Thuna, našega poveljnika, do 50 častnikov in poldrugi tisoč nabranih vojakov. To je bila po obleki zelo pisana družba. Zastopani so bili razni avstrijski pešpolki, topničarji, lovci, pionirji, ženisti, huzarji, ulanci — med konjiki je bilo mnogo plemičev — vojaški zdravniki; nekateri so bili

Sola za državne voditelje, ki jo je v Münchenu ustanovila narodnosocialna stranka.

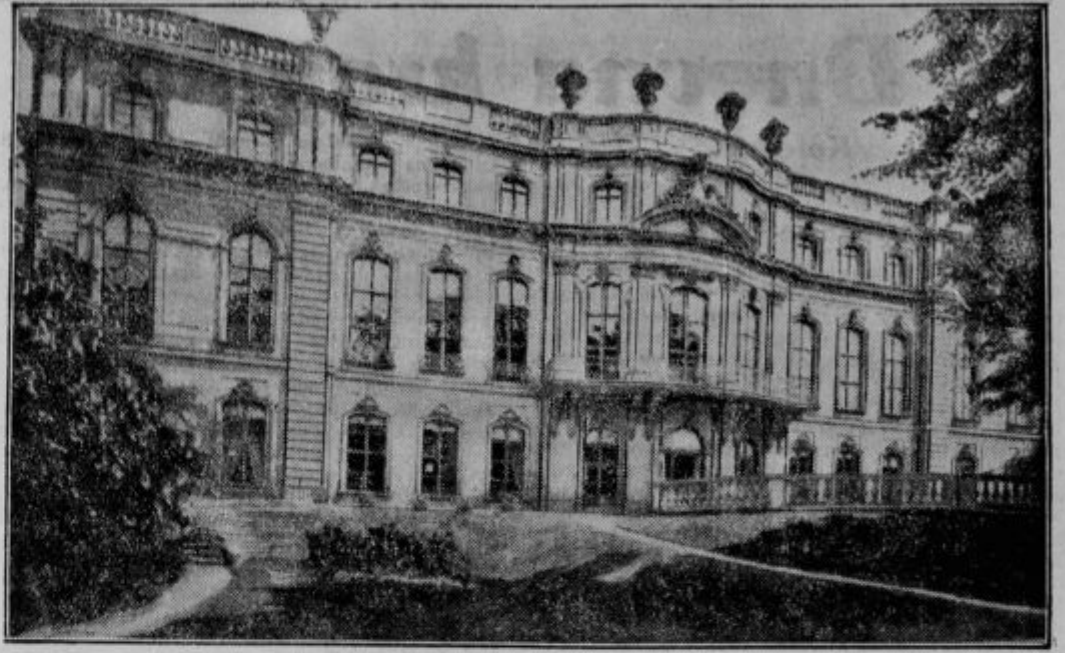
ni prišel, pač pa zaželjeni čas, da odrinemo v daljno novo domovino.

Iz Trsta se je od 19. novembra 1864 do 29. marca 1865 odpeljalo na sedmih ladjah 6883 podčastnikov in vojakov in 215 častnikov. V teku organizacije je 1 častnik prestopil nazaj v avstrijsko vojsko, 5 jih je moralo šaržo kvitirati, 1 častnik in 30 vojakov je umrlo; zaradi bolehnosti in telesnih slabosti j ebilo odpuščenih 198, zaradi rodbinskih razmer 44, zaradi nepopoljsljivosti so jih izključili iz kora 81 in neujetih begunov je bilo 51.

Jaz sem odrinil iz Ljubljane dne 11. dec. 1864 ponoči; bilo nas je skupaj 996. Korakali smo od Pongratzeve vojašnice na Spodnjih Poljanah po mestu do južnega kolodvora; spremljala nas je vojaška godba in neštete množice, da se je vse trio. Svetili so nam z

Požar na petrolejskih tankih v norfolški luki. Slika je napravljena z letala.

Palača princa Albrehta v Berlinu, kjer bodo stanovali angleški ministri, ko vrnejo obisk za Chequers.

baloni; bila je nepopisna, iz srca prihajajoča svečanost, ki je dosegla vrhunec na kolodvoru ob odhodu o polnoči. Na tisoče ljudi nam je molilo roke k slovesu in ravno toliko >živio< nam je donelo na ušesa. Vse je bilo ginjono. Mene so spremlili součeneec profesor Lesar, tovariša Tone in Jože Karinger, kavarinar Gnezda in najboljši prijatelj in součeneec Primož Remec, župnik v Skofji Loki, Sedaj so vsi že na drugem svetu. Slava njihovemu spominu!

Dne 12. decembra ob 8 jutraj smo dospeli v Trst in s kolodvora odkorakali naravnost na parnik »Veracruz« francoske družbe Transatlantique.

Stribny, bivši češkoslov. železniški minister, proti kafferemu vodi poseben odsek praškega parlamenta preiskavo zaradi obsežne korupcije. Stribny-ju očitajo, da je na škodo države brezobzirno grabil zase in svoje prijatelje.

Severni tečaj ne dobi obiska?

Podmornik »Nautilus« je došel na Irsko, kjer bo dal Wilkins izvršiti potrebne poprave. Mnogi strokovnjaki so mnenja, da »Nautilus« ni sposoben za potovanje na severni tečaj; vendar hoče Wilkins nadaljevati pot proti severu. — Dr. Eckener pa je po zadnjih vesteh že odločil, da »Zeppelin« ne odputuje na severni tečaj, ker je bil njegov namen itak samo ta, da se tam sreča z »Nautilom«.

Senator de Monzie, ki bo po vsej priliki imenovan za bodočega francoskega poslanika v Moskvi.

Žična železnica na najvišji vrh Tatre

Med najkrasnejše gore v Evropi spadajo Visoke Tatre. Zelo so divje in nepristopne. Zato nameravajo sedaj zgraditi na najvišji vrh — Lomniški ščit (2600 m) — žično železnico in tako pospešiti tujski promet. Železnica se bo dvigala iz kopališča Tatranska Lomnica; dolga bo 10 km in se bo vzpenjala na najvišji vrh Lomniški ščit. Imela bo dva voza, v katerih vsakem bo prostora za 40 oseb; brzina bo znašala 3 metre na sekundo. Vzpon bo razdeljen na tri etape, da ne bo prestrm. Pri gradnji bodo pazili, da ne pokvarijo prirodne lepote gore. Stroški so proračunjeni na 14 milijonov Kč in jih bodo pokrila češkoslovaška ministrstva za železnice, trgovino, narodno brambo in pa centralna uprava državnih kopališč. Če se bo ta železnica obnesla, bodo zgradili podobne železnice tudi na ostale tatranske vrhove.

Iznajdljivo uredništvo

Kje in kako dobiti dober roman za dnevnik, to je zelo pereče vprašanje vsakega uredništva. Pisatelju je treba plačati honorar, toda kdo bi vedel v naprej, če bo spis čitateljem ugajal. Če je roman umetnostno na višku, potem je gotovo, da se bo zdel trem četrtinam čitateljev dolgočasen; če je pa senzacionalna pisarija, ki bralce vleče, je treba šteti težke denarce, a kritika psuje nad slabim okusom uredništva.

Iz teh in takih stisk si je nedavno izmislilo neko francosko uredništvo imeniten izhod, ki bi si ga smelo dati patentirati. Ta dnevnik prinaša že leto in dan stara mojstrska dela drugo za drugim. Izvirnike in že objavljene prevode. Tako mu ni treba šteti niti pare honorarja. Uredništvo si je dejalo: Kdor je ta dela že bral ali jih ima v svoji knjižnici,

Nizozemska kraljica Viljemina, ki je o priliki svojega obiska v Parizu posečila kolonialno razstavo. Po razstavi jo je vodil maršal Lyautey (desno), bivši generalni rezident v Maroku.

bo imel poseben užitek, ko jih bo ponovno bral v obliki majhnih deležev; kdor je pa tako neizobražen, da jih še niti niti ni, bo imel priložnost, da vrzel v svoji izobrazbi izpolni in se z navdušeno hvalo izkaže kot mož, ki ima okus. Tako je list v teku enega leta objavil Apuljevega »Zlatega osla«, Cervantesovega »Don Quichottea«, Goethejevega »Wertherja« itd.

Nekdo pripominja: Za bodočnost se odpirajo vabljive možnosti. Dobrih knjig je vsaj za pol stoletja in potem bo človeštvo morda slednjič zrelo, da zopet enkrat čita sveto pismo, topot v obliki časniškega podlistka. Seveda bi moral dnevnik, ki bi to storil — nedvomno bi bil to izvrsten list s pomembnimi soizvedniki — izpremeniti svoje ime in se imenovati: »Nova Doba«.

Angleška eleganca na kralj. dirkah v Ascotu.